

utredning angående sättet och villkoren för sakens genomförande samt derefter för Riksdagen framlägga förslag.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm i Januari 1873.

O. B. Olsson.

N:o 30.

Af Herr O. B. Olsson: Derom att kurhus och lazarett der dessa i hvarandras närhet finnas, må till gemensamma sjukvårdsanstalter sammanföras, samt om den s. k. kurhusafgiftens upphörande och densamma ersättande, der så erfordras, med en särskild sjukvårds- eller lazaretsafgift.

Bland vårt fäderneslands mångahanda och olikartade skattetitlar finnes en under namn af »kurhusafgift», som synes mig vara orättvis till sin grund, då den uttaxeras lika för man- och qvinkön, och en skamfläck för vårt svenska folk, då en med våra förhållanden obekant främling, vid betraktande af de betydliga summor som Sverige år efter år synes uppoffra endast för veneriska sjukdomens hämmande, icke gerna kan komma till annan slutsats än att svenska folket från Falsterbo till Haparanda måtte vara inficeradt af venerisk smitta, hvilken tyckes vara icke i aftagande utan i ständigt tilltagande, enär i de flesta län afgiften för det uppgifna ändamålet år efter år ökas tills den befinner sig vid det högst tillåtna beloppet, hvaröfver den icke kan eller får gå; och ändå synes målet icke vara uppnådt.

Den, som något närmare känner förhållandena, vet ganska väl, att hela detta föregifna försvarskrig emot den veneriska fienden är, särdeles i landsorterna, till större delen en humbug, en främmande flagga, att medlen uttaxeras och bokföras såsom

kurhusafgift, men användas till sin betydligaste del för lazarettens ändamål, hvarigenom också en bokföring och fördelning utbildat sig af den beskaffenhet, att intet landsting och inga revisorer kunna med full visshet uppgifva hvad lazarettet för sig och kurhuset för sig i verkligheten kostar i årligt underhåll, oaktadt de hafva särskilda räkenskaper och revisorer.

Jag vill ingalunda bestrida att tider hafva funnits, då sjukvårdsanstalterna i landsorterna voro så få och så klent utrustade, att för den importerade veneriska smittans hämmande väl kunde erfordras både särskilda kurhusinrättningar och extraordinära skattebidrag; men jag vågar tryggt påstå, att sådana tidsförhållanden numera böra räknas till en öfvervunnen ståndpunkt. Svenska folket har, särdeles sedan landstingsinstitutionen kom till verksamhet, ådagalagt ett uppoffrande nit för sjukvårdsinrättningarnas utvidgande och förbättrande, som troligen icke öfverträffas af någon annan nation med lika tillgångar.

Med denna beredvillighet, som oemotsägligen befinner sig i ett fortsatt framåt-skridande, vågar jag antaga att staten numera utan fara kan öfverlemna hela kurhusinstitutionen, likasom förut lazarettinstitutionen, åt landstingens vård, ja, att inkomster, förvaltning, inventarier, kassa, räkenskaper och revision blifva gemensamma för båda slagen af sjukvårdsinrättningar, der de i öfrigt befinna sig på samma plats. Statens kontroll öfver, liksom statistiska uppgifter för hvardera af dessa sjukvårdsanstalter, kan lika lätt då som nu handhavas och åstadkommas.

Enär fastighet, kapital och arbete måste vidkännas de drygaste bidragen till sjukvårdsanstalternas underhåll, men alla samhällets i behof varande medlemmar deraf hafva lika gagn och dertill lika rätt, så finner jag det ingalunda obilligt att äfven en personel afgift till dessa anstalters upprätthållande erlägges, men med afseende på den olika arbetsersättning mankon och qvinkön vanligen kan betinga sig, anser jag obilligt att de olika könen skola bidraga lika, en grundsats, som i många andra beskattningsfrågor under sednare åren inom vårt land gjort sig gällande.

I enlighet med dessa mina åsigtter vågar jag således vördsamt föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta:

- 1:o att, der kurhus och lazarett finnas på samma plats, dessa sålunda sammanslås till en sjukvårdsanstalt med gemensam förvaltning och gemensamma räkenskaper.
- 2:o att den under namn af kurhusafgift till veneriska smittans hämmande nuvarande personela beskattning kommer att upphöra.
- 3:o att landstingen bemyndigas att efter behof påbjuda en »sjukvårds- eller »lazarettafgift» af högst 40 öre för man och 20 öre för qvinna som erlägga mantalspenningar, att i vanlig ordning uppbäras och för hvarje sjukvårds-

distrikt till dess gemensamma sjukvårds- eller lazarettskassa ingå.

Härmed hoppas jag att ett stort och samhällsviktigt ändamål skall uppnås och en skamfläck från svenska nationen aftvås.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 21 Januari 1873.

O. B. Olsson.

N:o 31.

Af Herr I. Asklöf: Om upphäfvande af lagens stadgande, angående gäldenärs skyldighet att godtgöra sina borgenärer med hvad han framdeles ärfver eller förvärfver, samt om ett tillägg till 6 kap. konkurslagen.

Då lagstiftningen i sina bestämmelser på senare tiden antagit en humanare riktning, blifver det endast en med rättvisa förenad pligt, att söka efter samma åsigt förmildra de stadganden, hvilka ännu stå i vår lag föreskrifne och endast erinra om en förgången tids strängare lagbestämmelser. Då härtill lägges, att ett dylikt lagstadgande, vid tillämpningen, endast i högst få förekommande fall, om ens någonsin, förmår att frammana den nytta, som dermed afses, men deremot å andra sidan på ett särdeles betänkligt sätt verkar förlamande och tillintetgörande på ett stort antal af landets innevånare, är väl allt skäl för handen, att utbyta detsamma mot en sådan bestämmelse, som passar för vår tid. Af sådan beskaffenhet anser jag det stadgande i 2 kapitlet 32 § af vår gällande konkurslag, hvilket föreskrifver att »Gäldenär svare med den egendom, han i framtiden ärfva eller förvärfva kan, der ej annan öfverenskommelse i laga ordning träffad blifvit, till fulla gälden, ehvad den i konkursen är bevakad eller icke.»